

Poemes del pedregar

Per què ens agrada **Carles Dénia**? Perquè no fa poesia cortesana. Fa poesia del pedregar. La poesia de veritat. Pensant en la gent i no en les medalles. Com **Marj al-Khul**, poeta que venia peix a l'Alzira andalusina; diuen que va preferir la seva feina i els parracs pudents que anar a lloar els senyors i poderosos de l'època. Així ho explica **Carles Dénia**, que va aparèixer a l'escenari del CAT el 24 d'octubre i parsimoniosament es va posar a entonar a pèl un enfilall de cants de batre.

Després dels cants de batre agafarà la guitarra i vindran unes seguidilles arromangades de Lucena. Ai, les seguidilles, aquest gènere tan ibèric que sona a camp assolellat i a pell curtida... **Miquel Gil** recomana als joves músics del folk que vagin una miqueta més enllà de la jota i es fixin també en la gràcia rítmica i juganera de les seguidilles. Al concert del CAT, **Carles Dénia** encara en farà unes altres de Zarra i Enguera, i encara rematarà per seguidilles el poema «Si de vora meu un dia», d'**Ibn Al-Jannan**, que comença amb delicats aires de vals i acaba desbocat.

Del repertori tradicional, el que va fornir el disc *Tan alta com va la lluna* (Comboi, 2008), també sonaran la «Malaguenya de Barxeta» i unes riberenques que ens fan pensar que, en-un-país-normal, els patrons del cant valencià d'estil ens haurien de sonar més familiars que els patrons del rock'n'roll... També arrenca una petenera on s'invoquen les formes majestàtiques de la **Niña de los Peines**, però on es respiren també els aires il·luminats i llibertaris de **Manuel Molina**.

Al costat del cant tradicional, els poetes andalusins adaptats al català per **Josep Piera** i cantats al disc *El paradís de les paraules* (Comboi, 2011) són l'altre gran eix del directe actual de **Carles Dénia**. A l'àlbum, aquestes cançons les toca amb exuberància una banda d'estrelles (**Albert Sanz**, **Efrén López**, **Tóbal Rentero**, **Mario Mas**, **Aleix Tobias**). A l'escenari, totes soles amb la veu i la guitarra, sonen despullades, intenses i essencials. «Mira aquesta panerola», «Era un jonc emocionat», «Deixeu-vos de retreure'm les passions», «Riu que de tan bell»... la poesia perfumada dels perduts andalusins està prenyada de gaudi i llibertat.

Una de les darreres cançons que ha escrit **Carles Dénia** és «La festa», seguint un poema de **Piera**. El cantaor explica que va caure en aquest text en un moment en què estava saturat de poesia. El tema de «La festa» és com una variació germana de la «Petita festa» que el jove **Toti Soler** va musicar a partir d'un poema de **Li Po** adaptat per **Marià Manent**: les restes de la festa són un paisatge de batalla on només queda un home sol, els efluvis de la rosada i la lluna en retirada. El concert es tanca amb «Del destí en tinc prou de saber», del xativenc **Ibn Yannick**, que s'amaga al final del *Paradís* com a bonus track. **Dénia** l'acaba amb un scat jazzístic. Visca la llibertat.